

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΟΝ Α ΕΡΩΤΗΜΑΤΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ —

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 11 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 37

LUCIDA INT RVALLA

Στόν μαύρ μου βίβλο γλυκειά χαρταγιά...
τά φίλτρα που μάγισσα μ' έχει ποτίσει ή γή
κ' εμπήκα σ' αιώσιο πόνο,
νά τώρα μ' ανοίχουν μιιά ξένη χαρά,
καί νέων ερότων ελπίδευκα άπλώνω πτερά,
καί πίστι στο φώς πάδι όμώνω.

Σάν όνειρο άρρώστου περνούσε ή ζωή,
καί μάλιστα χείλη τήν κρία του χιόνου βοή
μετρούσα, τ' άδάκρυτο μάτι
δεν σ' έννοιωθε γίρω, κρούψή χαρταγιά...
"Αχ ήρθες! κρυστάλλινο ρεύμα στού νού τήν πηγή,
θυσάρε στις καρδιές τή παλάτι.

Καί τώρα που ή φύσις του κόσμου μιλεί
σε γνώριμον ήχο κι' ό έρωσ τά όντα φιλεί,
τά άνθη, τάνδόνια κ' έμένα
λαχτάρα με δέρνει μη σδύσης, ω σί,
δ,τι είσαι, ιδέα ή λάμψη ήμέρου χρυσή,
ή άστρου λευκότης παρθένα.

Με άκρατο ήθος κρασί με κερνής
μά, θεία 'Αφροδίτη, στα ούράνια τό βλέμμα πλανής,
Καί τρέχω κοντά σου νά φθάσω
μη πέσω στη μαύρη μου πάδι βραδεία...
Εγώ που από φίλτρα αγάπης πονώ στην καρδιά,
ω 'Αγάπη, ω πώς νά σε χάσω;
("Εμπνευστ: εκ του Λουκρητίου)

ΚΩΣΤ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

— ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ

ΕΝΑ τηλεγράφημα του «'Εθν. Πρακτορείου»
από τήν Βιέννη έδημοσιεύθηκε προχθές στις
'Αθηναϊκές έφημερίδες, όχι με μεγάλα στοι-
χεία κί σε μέρος καταφανές, για νά κινήση
τήν προσοχή, όπως και του άξιζε, αλλά με μι-
κρά μικρά στοιχεία και παραρριμένο, σαν εκ-
θετο, σε μιιά γωνιά για νά περάση καθολοκλη-
ριαν άπαρατήρητο.

Και τό τηλεγράφημα έβροντοφωνούσε:

«— Βιέννη (8 Μαΐου) Αί έφημερίδες
κρίνουν άυστηρότατα τόν τρόπον τής
διοργανώσεως τής Διεθνούς 'Εκθέσεως,
ή όποία θάνοίξη προσεχώς εις 'Αθήνας».

Τίποτ' άλλο. Καί δέν ήταν ανάγκη νά
λέγ ή τίποτ' άλλο, αφού ό «ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ» τόν όποιον κρίνουν τόνσον

αυστηρώς οι έφημερίδες τής Βιέννης, τ ά
λέει δλα.

ΕΜΕΙΣ εδώ τί λέμε;—'Α, έμεις εδώ χωρίς
νά κρίνουμε άυστηρότατα τόν «τρόπον τής
διοργανώσεως» του περιφήμου αυτού μπαγια-
τοπαζαρου, τό όποιον έστγσε τις παράγκες του
στο πάρκο του Ζαππειου, δείχνουμε μιιά άδια-
φορία έγκληματική για τά «τεκταινόμενα» και
τροχιζουμε τήν γλώσσά μας για νάρχίσουμε
νά μιλάμε, όταν θά διαλυθή τό μπαγιατοπα-
ζαρο αυτό κι' όταν οι έφημερίδες τής Βιέννης
κ' οι έφημερίδες όλου του κόσμου θάρχίσουν
νά κρίνουν άυστηρότατα όχι πειά τόν «τρόπον
τής διοργανώσεως», αλλά τήν επίσημη 'Ελ-
λάδα, ή όποία με τήν κλασσική άδιαφορία τής
άφησε μισή ή μιιά ντουζίνα επιτηδείων κυρίων
νά γεμίσουν τις τσέπες τους διά τής μεθόδου
τής 'Εκθέσεως, ή όποία πιθανόν νά έχη κά-
ποιαν συγγένειαν και με τήν μέθοδον του παπα.

'Η αλήθεια είνε πως δυδ τρεις έφημερίδες
είπαν κάτι, δέν είπαν όμως κ' εκείνο που έ-
πρεπε, όχι διότι δέν είχαν τί νά 'πουν, αλλά
διότι έσκέφθησαν ότι αφού εξετέθη που εξετέθη
μιιά φορά τό Κράτος με τήν 'Εκθεσιν αυτήν ά-
πέναντι τών παγιδευθέντων ξένων έμπόρων και
βιομηχάνων, δέν συμφέρει τό ναυαγίό τής, για
πολλούς, ήθικούς ιδίως, λόγους, οι όποιοι, κατά
τήν γνώμη μας, δέν έχουν και καμμιιά βάσιμη
ύπόστασι.

Προτιμότερο νά ναυαγήση πριν γίνη, παρά
νά ναυαγήση ή έμπορική μας πίστις άλλη μιιά
φορά στα μάτια τών ξένων, αφού τελειώση με
τό καλό ή 'Εκθεσις.

ΑΚΟΥΣΑΜ' έναν από τούς κατωτέρους ύπαλ-
λήλους τής 'Εκθέσεως νά ελεεινολογή τις
έφημερίδες που έγραψαν εναντίον τους, διότι
δέν θά πάρουν λεφτό τώρα που έφτασε ή έποχή
τής μοιρασιάς.

'Ο κ ύπάλληλος έλεγε:

— Τό Συμβούλιον ά π έ κ λ ε ι σ ε τήν
τάδε και τήν τάδε έφημερίδα. Οι άλλες δημο-
σιεύουν άγγελίες, κι' αυτές τίποτε. Καί οι άγ-
γελίες ακριβοπληρώνονται. 'Αν τούς άρέση,
ας ξαναγράψουν!

'Αν πληρώνονται όμως οι έφημερίδες για
τις άγγελίες που δημοσιεύουν—και γι' αυτό
δέν ήμπορει νά τις κατηγορήτη κανείς, αφού
πληρώνονται και από κάθε έμπορον που θέλει
νά ρεκλαμάρη τό μαγαζί του—δέν πληρώνεται
και ή Κυβέρνησις για νάχη σφαλισμένο τό
στόμα τής.

Και γι' αυτό—αφού δέν έχει τό κουράγιο
νά κάψη τις μπαράγκες που άσχημίζουν τό
Ζάππειο—έχει τήν ύποχρέωσι νά δηλώση έπι-
σήμως και όσο είνε καιρός άκόμη διά τών έν
Ευρώπη, 'Αμερική, Κίνα, Κουρδιστάν και άλ-
χαχού άντιπροσώπων τής, ότι ή Διεθής είνε
καθολοκληριαν ιδιωτική επιχείρησις διά τήν
όποιαν μόνον ή Διοικητική 'Αστυνομία 'Αθη-
νών και Πειραιώς ένδιαφέρεται, όχι δέ και ή
'Ελληνική Κυβέρνησις.

Αυτό είνε τό καθήκον τής Κυβερνήσεως.
'Εχει κ' ένα άλλο άκόμη καθήκον, ιερώτερον,
νάπαλλάξη και τήν Σειπτήν Πριγκήπισσαν από
τήν προστασίαν τήν όποιαν με διεθνικώτατον
τρόπον τής άρπαξαν οι επιτηδείοι κύριοι, για
νά ήμπορούν νά ρεκλαμάρουν στο 'Εξωτερικό
τό μπαγιατοπαζαρό τους ως «Διεθνή ΒΑΣΙΛΙ-
ΚΗΝ 'Εκθεσιν 'Αθηνών»

Ο ΝΟΥΜΑ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΝΤΕΘΝΙΚΑ ΡΑΣΑ

Είνε πάλι ό λόγος για τούς παπάδες μας.
Βλέπετε έτσι μοψ κόλλησε αυτές τις μέρες,
νά γίνω παπαδολόγος. Πώς άλλοίως νά
διεργινεύσω έναν πόνο που έχω μέσα μου,
νά ελευθερωθ ή Πατρίδα μας από μερικές
άκαθαρσίες, τή λατρεία που έχω για τήν 'Α-
λήθεια; Για τούς παπάδες μας λοιπόν και
προπίπτων για τούς αρχιπαπάδες. Θέλω
νά δείξω πως μας είνε βάρος και δέν εξυπη-
ρετούν τίποτα, αφού δέ μας άφίνουν μήτε
μιάν αγνή λατρεία νά έχουμε. Νά φωνάξω
τό άκόμη χειρότερο, πως μας ντροπιάζουν,
πως λερόνουν τό καθαρό τής Πατρίδας μας
φόρεμα με τή διαγωγή τους. Νά 'πώ πως ούτε
έθνικώς καν μας όφελούνε σε τίποτα—άλ-
λοίμονό μας αν περιμένουμε από ψεύτες—
άλλά και μας βλάφτουνε.

'Οτι δέν τούς χρειαζόμαστε, για νάχουμε
ευσέβεια και Χριστό μέσα μας, τό καταλα-

δαίνει, τουλάχιστο πρέπει νάν τὸ καταλάβῃ καθένας, νάν τὸ νοιώσῃ ὅλος ὁ λαός. Μᾶς εἶνε περιττοί. Νάν τὴν εἶχαν αὐτὴ τὴ συναίσθησι καὶ νάνωιθαν πῶς, γιὰ νὰ τοὺς ὑποφέρουμε, πρέπει νὰ ταξίζουσι καὶ κομμάτι νὰ εἶχαν ἀπάνω τους κάποια σεμνότητα, κάποια καλωσύνη, κάποια ἀξιοπρέπεια νὰ ἐκρυφταν στὴν ψυχὴ τους κάποια εὐγένεια καὶ νὰ ἦταν δυνατὸ νὰ καταλάβουν πῶς μπορούσιν κι' αὐτοί, ἂν θελήσουν, κάτι νὰ συντελέσουν γιὰ τὴν ἀνάπλαση τοῦ λαοῦ. — ἴσως τότε δὲ θὰ πείραζε νάν τοὺς ἔχοιμε ἐστὶ γιὰ πολυτέλεια. Τώρα όμως; Ξέρουμε ὅλοι ποιά εἶνε τὰ χάλια τους. Ὁ κάθε μεροπιάνας, ὁ κάθε τεμπέλης, ὁ κάθε βλάκας, σὺ δὲν ἔχῃ τί ἄλλο νὰ κάμῃ, πάει καὶ γίνεται παπᾶς. Κι' ἀπὸ τοὺς σπουδασμένους ὅποιος εἶνε πειθὶ διεφθαρμένος καὶ πανοῦργος, πειθὶ παραλῆς, πειθὶ ἐπιτιθίδιος π ρ ὀ ς θ ε ρ α π ε ἰ α ν τῶν μεγάλων σατραπῶν, ἐκεῖνος καὶ ἀνεβαίνει γλῆγορότερα τὰ σκαλοπίτια τῆς ἱεραρχίας, σ' ἐκείνον ἔρχεται πειθὶ μπόλακι ἢ χάρις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Τώρα μᾶς κλέφτουν οἱ παπᾶδες μας, μᾶς ἀτιμάζουν μὲ λογιῶ λογιῶ τρόπους, μᾶς βρίζουν, ἐλαστικοῦν, μὲ δυὸ λόγια εἶνε μὴ μεγάλην ντροπὴ ἀνάμεσός μας.

Κι' γιὰ νὰ μὴν τὰ λέω θεωρητικῶς μονάχα, θὰ παραθέσω καὶ μερικὰ πειθὶ συγκεκριμένα πράγματα. Ἐὰ παρουσιάσω κῆνα δυὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ ρασοφόρα ὄντα, ἐστὶ π α ρ α δ ε ἰ γ μ α τ ο ς χ ἰ ῶ ρ ι ν. Καὶ πρῶτα ἔσαν Μητροπολίτην σὲ μὴ ἀπὸ τῆς σημερινῆς ἐπαρχίας τῶν ὑποδοῦλων ἑλλ. χωρῶν. Ξέρω γιὰ τὸν σεβασμιώτατον αὐτὸν, πῶς πρῶτα — πρῶτα εἶνε ἕνα ἀσχηρὸ ἀγγεῖο γεμάτο ἀπὸ ἀσέλγεια. Τὸ κατέχω ἀπὸ ἀξιοπίστους ἀνθρώπους, ἔπειτα κι' ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ τὸ ξέρει. Καὶ δεύτερον, πῶς καταχωνιάζει χρήματα κοινοτήτων καὶ ἀδελφοτήτων. Παράδειγμα: στὴν πόλιν ὅπου ἔδρευε μίᾳ συντεχνίᾳ, τῶν μπακίλιων, εἶχε μαζευμέναι δυὸ τρεῖς χιλιάδες λίρες κι' ὁ σκοπὸς τῆς ἦταν νὰ τὰ διαθέσῃ γιὰ τὰ σχολεῖα. «Ὁ σκοπὸς σας εἶνε ἱερὸς» τοὺς εἶπε ὁ Παναγιώτατος «καὶ στοὺς ἱεροὺς σκοποὺς ἐγὼ ἐπιστάτῳ κέγῳ πρέπει νὰ ἔχω τὰ χρήματα». Ἐπιστάτοῦντος ὅμως καὶ χυροστατοῦντος τοῦ θεοπροβλήτου τοσπάνη ἔγιναν ἄφαντες οἱ λίρες. Γιὰ ἕναν ἄλλο πειθὶ παλάνκαρᾶ ἀκόμη στὴν ζεσιπρωσιὰ καὶ στὴν ἀτιμία, πρῶτον φιλαδέλφειας, ἀνατριχιάζω σὰ συλλογίζουμαι ὅσα — θετικά, θετικώτατα — μοῦ διηγούντανε ἕνας φίλος μου. «Ὅ, τι κι' ἂν φανταστῆτε πῶς ἔκανε κέξιστόμζε κέπασχε, κι' ὅπως κι' ἂν τὰ φανταστῆτε, δὲ θὰ λαθῆτε. Ἐγὶνε θέατρο στὴ Φιλανδέλφεια. Τὸν ἐδίωξαν οἱ κάτοικοι μετὰ πολλὰ βύσανα, ἀλλὰ μόνον ἢ ἔδρα του ἀλλάξε, καὶ τί μὲ τοῦτο; Καὶ εἶνε ἐξαιρέσεις αὐτοί; Ὅχι. Εἶνε μονάχα παραδείγματα, γιὰ τὴν πλειοψηφίᾳ ἀπὸ τέτοιους ἀποτελεῖται. Ἄν δὲν ἔχουν ὅλοι ἀριστα, θὰ ἔχουν λίαν καλῶς, θὰ ἔχουν καλῶς ἢ μῦτη τους λίγο ἢ πολὺ θὰ εἶνε βουτηγμένα στὴν ἀκολασία, στὴ φιλαργυρία, στὴ ψευτιά, στὴ ραδιοργία.

Οἱ παπᾶδες μας. Τέτοιοι εἶνε. Καὶ μὲ τί τῶρον ζητοῦν νὰ μᾶς ἐπιβιβάωνται; Εἶνε ἐξυπνοὶ αὐτοὶ καὶ βροῖκαν λόγον ὑπέρβειος. Ἄμὲ πῶς; Αὐτοὶ διέσωσαν, λέει, τὸν Ἑλληνισμό ποῦ θὰ πνιγόντανε στοὺς αἰῶνας τῆς σκλαβιάς, αὐτοὶ τὴ γλώσσῃ τῶν προγόνων, αὐτοὶ τὴ θρησκεία. Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει, λέει, νὰ τοὺς χρωστοῦμε εὐγνωμοσύνη. Νὰ μὴ μεγάλην καταργησιὰ καὶ μὴ μεγάλην ψευτιά. Κανένα, κανένα καλὸ, οὔτε εἶδε οὔτε βλέπει ἢ Πατρίδα μας ἀπὸ τοὺς παπᾶδες. Ἦταν ἢ δουλειά τους νὰ τροχίζουσι τὴ γλώσσῃ τους μὲ τὴ γλώσσῃ τῶν προγόνων καὶ τὸ συμφέρον τους νὰ φυλάγουν τὴ θρησκεία. Καὶ πῶς ἔσωσαν αὐτοὶ τὸν Ἑλληνισμό, εἶνε ψέματα. Ἄς μὴ μᾶς παρουσιάζουν-

ται μὲ τὸ προσεῖο τοῦ πατριωτισμοῦ κι' ἄς μὴ ἐνώνουν μαζί Ὁρθοδοξία καὶ Ἑλληνισμό. Εἶνε πολὺ διάφορα πράματα ὅσο κι' ἂν μᾶς φωνάζουν: Ὁρθοδοξίᾳ εἶνε Ἑλληνισμός καὶ Ἑλληνισμός Ὁρθοδοξία.

Ὅχι εὐγνωμοσύνη, ἀλλὰ κἄψιμο τοὺς χρωστάει ὁ Ἑλληνισμός. Κἄψιμο, γιὰ τὴν πολλή, πάρα πολλή δύναμή του, τὴν ἐξουδετεροῦν αὐτοί. Γιατὶ ξέρουμε πῶς δὲν τοὺς μέλει γιὰ τὴν πατρίδα, παρὰ μόνον γιὰ τὴ σεβασμιώτατη κουλὰρα τους. Γιατὶ δὲ διαφέρουν ἀπὸ σατράπας ἐκεῖ στὰ ὑπόδοῦλα μέρη, εἶνε μάλιστα χειρότεροι ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς συναδέλφους των. Ἑλληνισμό νὰ ξέρουν αὐτοί: Νά, ὁ τωρινὸς τῆς Συρίας, ποῦ καὶ τὸνομα ἀποτροπιάζεται. Καὶ δὲ βλέπουμε ποῦ ἐξουδετεροῦν οἱ προδότες τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων; Δὲ βλέπουμε πῶς βρίσκονται πάντα μέσα στοὺς ρασοφόρους; Ὁ, ἂν ἔλειπαν αὐτοί! Τί δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ μὲ τὰ χρήματα ποῦ τώρα χρησιμεύουν νάν τοὺς παχύνουν; Μιὰ μητρόπολη μονάχα, ἐκεῖ στὴν Μ. Ἀσία τραβῖει κάθε χρόνο ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς καμμιὰ κατοστὴ χιλιάδες δραχμῆς. Βέβαια, ποὺς ξέρει, πόσα νὰ πλήρωσε ὁ σεβασμιώτατος, γιὰ νάν τὴν ἀποχτήσῃ.

..

Ἄς μὴ μᾶς προβιάλων λοιπὸν τίς ὑπεροσίες τους, κι' ἄς μὴ μᾶς ἀναφέρουν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον, τὸ Διάκον. Ἦταν ἀπὸ ἄλλην πίστι ἐκεῖνοι κι' ἄς μὴν τοὺς βρίζουν στὴν ἴδια γραμμῇ μὲ τὰ μοῦτρά τους. Δὲν ἦταν παπᾶδες, γιὰ τὴν — ἄς ἐβαρμόσω κι' ἄλ — λοιώτικα τὴν παρουσίᾳ — τὸ ρᾶσο μονάχα δὲν κἄνει τὸν Π α π ᾶ. Εἶχε πέρασι παντοῦ σ' ἐκείνο τὸν καιρὸ τὸ ρᾶσο, καὶ τὸ φόρεσαν ὄχι γιὰ νὰ κοροϊδεύουν τὸν κόσμον, ἀλλὰ, ὅπως τὸδειξαν, γιὰ νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους στὸ βροῦ τῆς Λευτεριάς. Καὶ δὲν τοὺς ἐμελλε καὶ νὰ τὸ πετίζουσι. Τὸ φόρεσαν ὅπως τὸ φόρεσε κι' ὁ Καρτέσιος, ὁ Πασκάλ, καὶ δὲν ξέρω ποιοὶ καὶ πόσοι ἄλλοι ποῦ δὲν μπορούμε νάν τοὺς ποῦμε παπᾶδες.

Δὲν πρέπει νὰ τρομάζουμε στὴν ἐξίστηρη μορφή τῆς Ἀλήθειας. Αὐτὰ λέει ἢ Ἀλήθεια. Τί νάν τὰ κρύβουμε; Ἐστὶ μᾶς φαίνεται πῶς δὲν μπορούμε πάντι νὰ λέμε τὴ σκάφη σκάφη καὶ νὰ παίρνωμε στὸ χέρι τὸ φραγγέλιον, γιὰ τὴν εἶνε φόβος μήπως κίνουμε κακὸ στὸν ἑαυτὸ μας. Ἄλλ' εἶνε σωστὸ αὐτό; Ζήτημα εἶνε. Τὸ κακὸ ποῦ θὰ προξενθῆ ἀπ' τὴν Ἀλήθεια, θὰ εἶνε, πιστεύω, φαινομενικὸ κακὸ. Μόνον ἢ παρερμηνεῖα τῆς Ἀλήθειας, διὰ πάλι ἢ ψευτιά μπορεί νὰ βλάψῃ. Καὶ δὲν παρερμηνεύεται ὅσον ἀφορᾶ τοὺς παπᾶδες, ἂν ἀναγνωρίσωμε ὅλοι πῶς εἶνε μεγάλοι Ταρτοῦφοι. Ὅσοι δὲν εἶνε ἄς βγάλουν τὰ ρᾶσα κι' ἄς ταχθοῦν μαζί μας. Κι' ἀφοῦ εἶνε τέτοιοι, τί τοὺς ἔχοιμε καὶ τοὺς καμάρωνουμε; Ἄς ἀπαντήσῃ καθένας στὴν ἑαυτὸ του. Τὸ δικὸ μου τὸ συμπέρασμα εἶνε πῶς πρέπει, εἶνε πειθὶ καιρὸς, νὰ πύρουμε στὸ χέρι τὸ φραγγέλιον καὶ νάν τοὺς στείλωμε νὰ πᾶν νὰ βροῦν ἐκεῖ πέρα στὴν Ἀσία τὸ μεγάλο τους ἀρχηγὸ, τὸ Δελαϊλάμα

Ι Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Ἄν ἐκέρδησε πολλὰ ἢ ὀλίγα ἢ Ἐπιστήμη, ἢ ἂν ἐκέρδησε μόνον λόγους καὶ γεύματα καὶ προπόσεις, ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον Συνεδριον, τὸ ὅποιον τὸσον ὥρατις ἄρχισε καὶ τὸσον σεμνὰ ἐτελείωσε, δὲν γνωρίζω. Αὐτὸ θὰ φανῆ κατόπιν, ὅταν δημοσιευθοῦν αἱ ἀνακοινώσεις, ὅταν μελετηθοῦν, ὅταν κριθοῦν ἀπὸ τοὺς εἰδήμονας. Ἐκέρδησε ὅμως πολὺ τὸ

ἐπάγγελμα, ἐκέρδησε ὅμως πολὺ τὸ συνάρι τῶν ἰατρῶν. Καὶ αὐτὸ τὸ εἶδαν ὅλοι καὶ αὐτὸ ὅλοι τὸ ἀνωμολόγησαν.

Διότι εἶδαν τοὺς ἰατροὺς ὄχι πλέον ἀλληλοτρογωμένους πρὸς ἀξίτησιν τῆς πελατείας των, οὔτε μεταχειριζομένους τὴν ἱεράν ἐπιστήμην πρὸς χρηματισμόν, οὔτε τσαρλατανίζοντας διὰ τῆς ρεκλάμας καὶ μυρίων ἄλλων μέσων τὰ ὅποια καταρρίπτουν τὴν Ἐπιστήμην εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου καὶ τὴν μεταμορφώνουν πολλάκις εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ βαναυσότερα καὶ προστυχότερα ἐπαγγέλματα.

Τοὺς εἶδαν ὡς ἐπιστήμονας, ἀγνοοὺς καὶ ὑψηλόφρονας, ἀπηλλαγμένους μικροπροπειθῶν καὶ ἀγωνιζομένους ἀλτροῦστικώτατα, χωρὶς τὸ ἐλάχιστον ἔγνος ἰδιοτελείας, τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος — τὸν κινδυνωδέστατον ἀγῶνα, ὁ ὅποιος πληρώνεται πολλάκις μὲ τὴν ζωὴν καὶ ὁ ὅποιος στολίζει τὴν κεφαλὴν τῶν ἐκλεκτῶν μαχητῶν του μὲ τοῦ ἁγίου τὸν φωτιστέφανον.

Τὸ Συνεδριον ἐχρησίμευσε ὡς θαυματουργὸς κολυμβήθρα τοῦ Σιλωᾶμ. ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἢ ἱερά Ἐπιστήμη ἐβγήκε χωρὶς ρύπους ἀγνή καὶ ἀμωμος. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο ἠθικὸν κέρδος τοῦ Συνεδρίου. Καὶ μακάρι παρόμοιον κέρδος ζήλευτὸ νὰ εἶχε κάθε Συνεδριον.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΣΣΑΜΟΣ

ΦΤΩΧΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΤΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Δὲν μοῦ ἀρέσ' ἢ ὀλλυτσα
 Ὅταν ἐν κυματίζει,
 Μ' ἀρέσει μὲ τὰ κύματα,
 Μ' ἔρπει ὅταν ἀρρίζει.
 Δὲν μοῦ ἀρέσ' ἢ ἐμμορφη
 Μόνον νὰ καμάρωνη,
 Μ' ἀρέσει μὲ τὰ νύχια τῆς
 Μ' ἀρέσει ὅταν πεισμώνει.

Η ΒΡΥΣΗ

Μ' ἐρωτᾶς, ἀγχιπημένη,
 Γιατ' ἢ κίτρινή μου ὄψη
 Εἶνε πάντοτε κλαμμένη.
 Μὴ βρυσούλα ὅταν ἄνοιξης
 Σταματᾶει τὸ νερὸ τῆς
 Ἄν δὲν πᾶς νὰ τὴν σφαλίσῃς;

ΟΝΕΙΡΟ — ΑΛΗΘΕΙΑ

Ὅταν στὴν ὕπνο μου θεωρῶ
 Πῶς τ' ἔχω ἀγκυλιστημένα,
 Πῶς εἶνε ἀλήθειν τὸ θαρρῶ
 Κοιμᾶμαι εὐτυχημέναι!
 Κ' ὅταν ἀληθινὰ σὲ κλειθῶ
 Σφιγτὰ μὲτ' τὴν ἀγκάλην,
 Πῶς εἶνε ψέμμα τὸ θαρρῶ
 Πῶς εἶνε ὄνειροπλήνη!

ΒΑΣ. ΑΘΑΣ

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἱδρυταί: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΑΛΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησίᾳ Δρ. 10 **Κ** Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
 » ἑξάμηνος » 6 **Ρ** συνεργάζονται οἱ καλ-
 » τρίμηνος » 4 **Ι** λίτεροι λόγιαι κ' ἐπι-
Τ στήμονες, ἰδικοὶ μας καὶ
Ι ξένοι.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν **Κ** Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:
 Συνδρ. ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10 **Κ** Δι' αὐτῶν «Κριτικῆς» ἄλλοις
 » ἑξάμηνος » 6 **Η**

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΛΙΓΟ ΦΩΣ

γαμήτο γλύκι κι ήμισυ ήμισυ έπεφτε από τοίς πολύχρωμους φηγγίτες του θόλου μέσα στον ναό. Είχε τελειώσει ό έσπερινός, είχε αδειάσει ό ναός, κι ήλοι μιν λιγοί, οι καλεσμένοι, νάκοίσουν τον τεχνίτη που ήνυλά από τον γυναικωνίτη, είχεν ήμισυτευθή την τέχνη του σε φωνές γλυκερές σαν τήνδονιο το λάλημα, και σε φωνές βαρείες σαν τής τρικυμίας το βοήθημα και σε φωνές άπειλές σαν το χείμαυρο τής άφρας.

Και σκορπισμένοι μέσα στον εύρύχωρο ναό, μικρού ό ενός από τον άλλο, χωρίς σχεδόν να βλέπουν και να βλέπονται, άφηναν την ήμυχή τους να λούζεται στις μελωδίας τα κύματα που έσκορπιόντουσαν άστέρουτα ήνυλά από τον γυναικωνίτη.

Νέη τέχνη έφερον ό Τεχνίτης. Νέη τέχνη για την όποιαν έθυσίαν τις νύχτες του και τις μελέτες του και τη σκέψη του. Νέους όρίζοντας όνειροπολούσε νάνοίξη. Και γι' αυτό τοίς εκίλεισε εκεί, να τον άκούσουν, να τον κρίνουν, να του ποιν ήν έπέτυχε στον άγώνα του.

Και τον άκλιγαν όλοι με προσοχή και με ελλάθεια. Κ' ένας μονάχα είχε σφαιλίσει ταυτί του με τον κηρόν του συμφέροντος κ' έκοίταζε την δουλειά του—έναν μονάχα, ό έπίτροπος του ναού, εκείνος που έπρεπε να προσέχη περισσότερο, άφου εκείνου ή κρίσις όσον και ήν ήταν άξεστη και βίαια και άσεβής, θα έδάρυνε περισσότερο την ζυγαριά και θα ποφάσιζε για το μέλλον του Τεχνίτη. Για εκείνον ίσως νάγινε και όλ' ή ιστορία αυτή, στην όποιαν οι άλλοι καλεσμένοι ήσαν δικαστάι χωρίς ήν ήφου.

Εκείνος δέν έπρόσεχε. Μπροστά στο παγγαίο, στο φός ενός κεριού, έμετρούσε την

πούλνη, κ' έδενε σε χαρτούτσια τις δεκάρες που έτράβηξε μέσα στον δίσκο σαν μαγνίτης τής Θρησκείας ή έκμετάλλευσις.

Ό καυμένος ό Τεχνίτης! Πόσοι σαν κι' αυτόν δέν άγωνίζονται τον εύγενή άγώνα, κι' όμως τοίς κρίνουν άνθρωποι που έχουν σφαιλισμένα ταυτί τους με τον κηρόν του συμφέροντος και φροντίζουν μόνον δεκάρες να μετρώνε και χαρτούτσια να δένουνε!..

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ

έγύρισε ό κ. Τρουφριέ στο Παρίσι, όλιγον τι έξελάνισμένος, κατά την μαρτυρίαν του κ. Κλαρετ ή, ό όποιος έσπευτε να υποδεχθή τον έταίρόν του με διθυραμβικάς τυμπανοκρουσίας.

Ό κ. Τρουφριέ—τον λόγον έχει ό κ. Κλαρετ ή—νοσταλγεί τις «πορτοκαλλές τής 'Αττικής» ένθ, ως είνε γνωστόν, μόνον την εκατοντάδραχμον ήμερησίαν άποζημίωσιν την όποιαν έτραβούσε θα νοσταλγ ή εύγενής Γαλάτης.

Κατά την μαρτυρίαν του κ. Κλαρετ ή, την έπίσης άξιοπίστον, τόσον είχεν ένθουσιασθή από τον ουρανόν τής 'Αττικής... και από την έπιγραφήτην, όπτε τίποτε άλλο δέν έκανε από το πρωί έως το βράδυ παρά να γριζή στους δρόμους και να άπαγγέλλη στίχους. Τετοιο θέμα δέν το είδαν οι 'Αθηναίοι, οι όποιοι μόνον το ψηλό στακτί καπέλλο του ήνυλά τής σημαίας μας έκαμάρωναν περιπερό μενον έφ' άμάξης από το πρωί έως στο βράδυ.

Αν ό κ. Τρουφριέ άπήγγειλε τα έξ' άμάξης για την άνοησίαν μας, άλλος ό λόγος.

Αν δέν είνε αυτό καθολοκληρίαν σωστό, δέν πειράζει. Άρκεί ό κ. Κλαρετ ή να εύδοκήση να μάς ξαναστείλ η τον κ. Τρουφριέ, για να του δαθ ή εύκαιρία να γράψη δεύτερον ένθουσιώδες άρθρον για την δευτέραν έπιστροφήν του.

Μπρέ, γι' 'Αθθηρίτες μάς έχουν πάρει, χωρίς να το νοιώσουμε!

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ

προσεχώς να χειροτονηθ ή έπίσημως ένας ποιητής, κατά τον τρόπον που έχειροτονούντο τον μεσαιώνα οι ήπότεαι.

Ένας κύριος, Χατζηγιαννάκογλος αν δέν άπατώμεθα, ήλθεν έδω από την Καπαδοκίαν, άπο σταλείς από κάποιο μυστικό κομιτάτο, για να νά-

κηρύξη πρώτον ποιητήν μας, ποιητήν δηλ. των ποιητών, τον κ. Βαρλέντην.

Η άνακήρυξις θα γίνη δια τής μεθόδου τής Γραμματολογίας. Ό κ. Χατζηποιητόγλος θα έκδώση γραμματολογίαν των συγχρόνων ποιητών, ό κ. Βαρλέντης θάνακηρυχ ή άρχιποιητής και τα 'Εθνικά χρωάγραφα θα ξαναπάρουν την πρώτη θέσιν στα Ευρωπαϊκά Χρηματιστήρια.

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

ριγμένο στο γραμματοκιβώτιόν μας: το μενού ενός πατριωτικού γεύματος το όποιον παρέθεσαν μερικοί γνωστοί Βουλγαροφάγοι πατριώται προχθές στην Κολοουθού.

Το μενού περιείχε τα έξής όρεκτικώτατα φαγητά:

- Σούπα από πατριωτικά άκαρα
- Τούρκους ψητούς: άλά παλλικιάς
- Βουλγάρους κοκκινιστούς με πατάτες
- Σαλάτα από έθνικά τραγούδια.

Το μενού συνοδεύεται κι' από το σημείωμα ότι για το γλέντι αυτό οι πατριώται δέν έπλήρωσαν πεντάρα.

ΟΣΟΙ

δέν εύτόχησαν να θυμάσουν τον 'Οθέλλου την εκθεσίαν τής Χαλκίδος, θα εύτοχησούν να τον θυμάσούν την 'Εκθεσίαν του Ζαππείου όπου ή καλλιτέχνης του δ. Λουκρητία Παντολέοντος τον έξίθεσε.

Και πρέπει όλες οι 'Αθθίδες να ήδούν το άριστοτέχνημα αυτό, θάμα τήνη και ύπομονής, και να θυμάσούν μίαν όμόφυλόν τους ή όποιαν κατώρθωσε με το μετάξι να άναπαρστήση επάνω στο ύρασμα την άριστέραν τέχνην τής Σαιήπρείου τραγωδίας.

Τόσην ζωήν και τόσην εύμορφία έχει το κληθιόν αυτό άριστοτέχνημα όπτε είνε κρίμα ή δ Παντολέοντος να μην ένυκρυνθ ή προς έξκολλούθην και τελειοποιήσιν τής έργασίας της, αν έννοείται με το πρώτον έργον της, την 'Οθέλλου», δέν έφθασε εις την τελειότητα.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ

πολιτικής τίποτε; Καλέ, δέν βραδέθεις! Όταν 'Υπουργικοί βουλευτάι φέρουν ένστατιν άπαρτίες και κωλυσιεργούν, άξίζει τον κόπο να γίνεται κουβέντα και με τόση ζέσητά μάλιστα;

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (5)

H. G. WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

— Έτσι έπλεπε να κίμω, είπε με ήπέλιπδα τόνον. Κατόπιν έστρεψε το πρόσωπον και άρχισε να κατεβίηνη με γοργά βήματα προς την στοάν.

Ούρανοι! Πώς έφώνηζε γοργώς μέσα μου ή άνωθωπίνη άγωνία. Άγαπούσα την Δέλιαν. Άλλά δέν εύρισκα τρόπον να τη έκδηλώσω—τόσον βαθεία είχα όστρακωθ ή με τον έπίκτητον έκυτόν μου.

— Χαίρετα!—είπα έπί τέλους παρακλυούθων δια των όφθαλμών την άπομακρυνόμενην μορφήν της.

Πόσον έμίσητα τον έκυτόν μου, ένθ έκαμνα έτσι.

Άφου έκείνη έξηφανίσθη, έπανελαβα εγώ ως έν όνειρω: «Χαίρετα!» ρίπτων βλέμμα άπελπίσιας όλόγουρά μου. Τότε μ' έν είδος καρδιαλόγος λυγμού, έπληξα με τοίς συνσφιγμένους γρόθους μου τον άέρα, έστηρίχθην κλονίζόμενος εις το όπόδαθρον ενός περωτού άγγέλματος, έθαψα το πρόσωπόν μου εις τοίς βραχιόνάς μου, κ' έκκαμ τοίς ώμους ν' άναστηκωθών σπασμωδικώς.

Κίτι τι μέσα μου έλεγε «Γάϊδαρη!» ένθ έκκαμνα αυτές τις κινήσεις. (Μετά μεγίστης δυσκολίας έπεισα τον άστυφύλακα του Μουσείου, όστις προσελκύσθη ύπό του άγωνιώδους λυγμού μου, πώς δέν ήμουν μεθυσμένος, άλλ' άπλώς έπαθα από παροδικήν άδιαθεσίαν).

Άλλά και αυτή ή μεγάλη λύπη δέν ήσχυσε να με σώση από το πεπρωμένον μου. Το βλέπω, ό καθένας το βλέπει: γίνομαι θεατρικώτερος ήμέρη τη ήμέρη. Και κινένας άλλος δέν άντιλαμβάνεται όδονηρότερον από έμέ την οίκτηράν ήλιθιότητα των θεατρικών τρόπων. Ό κελός, νευρικός, άλλή και εύχάριστος Ε. Κ. Κώμινος έξηφανίζεται. Και δέν μπορώ να τον τώσω. Ηκαρτύρομαι σαν το μαρμαμένο φτερό από τοίς άνέμους του Μαρτίου. Και ό ράφτης μου άκόμα μπάζει μέσα στο πνεύμα τής άταξίας μου. Έχει έξαιρετικήν άντίληψιν του τί ταιριάζει στον καθέν. Έδοκίμασα να του παραγγείλω μια θαιπή σταχτερή φορεσιά γι' αυτή την άνοιξη, και αυτός μ' έφόρτωσε με μίαν στιλπνοκύνον, βλέπω δε πώς έβλεπε κορ-

δέλλα στη ραφή του πανταλονίου τής έπισήμου μαύρης ένδυματίας μου. Ό κουρεύς μου έπιμένει να μου κάνη, σγουρά τα μαλλιά μου.

Άρχισα να έχω στενάς σχέσεις με ήθοποιούς. Τοίς άποτροπήζομαι, άλλή μόνον με την συντροφίαν των μπορώ να αισθανθώ ότι δέν με κυττάζει περίεργα ό κόσμος. Η κουβέντα των μου κολλά το μολυσμά της. Παρατηρώ μίαν αυξούσαν τάσιν προς την δραματικήν βραχυλογία, προς τις πιάδες και τα άποσιωπητικά στο γράψιμό μου, προς στίξιν με τσακίσματα και ύποκλίσεις. Το περετήρησε και ό Μπάρακμπης. Έπρόσβαλα τον Ούέμπλη με τον να τον φωνάζω «Φιλτατε νεανία!» γθές. Φοβούμαι το τέλος, άλλή δέν ήμπορώ να το άποφύγω.

Το γεγονός είνε, πώς έκίδηλοποιήθη. Άφου έξησα ζωή σταχτερή και μοιχική καθ' όλην μου την νεότητα, έπληξα εις το θέατρον ως λεπτήν σκιμαζόσημα άνθρώπου, κίτι τι με ώχρα χρώματα και άνυδαές γραμμάς. Ό γλυπητός χρωματισμός των μ' έσβυσε καθ' όλοκληρίαν. Ό κόσμος το λητμονεί πότον ό τρόπος τής έκφράσεως, ή μέθοδος των κινήσεων είνε ζήτημα κολλητικώτατος. Ηκουσα άλλοτε δια τοίς σκηνοπλήκτους άνθρώπους, άλλ' ένόμιζα αυτό ως άπλοών σχήμα λόγου. Και μιλούσα γι' αυτό άπτετευόμενος, δια τάχα ήτον άσθένεια. Δέν είνε όμως άσθενία. Είνε άσθένεια. Και την άσπάζη άσχημα! Βαθεία μέσα μου άκακτύρομαι κατά τής άδικίας που έ-

Η ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΙΑ

ΟΙ ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Προς την Διεύθυνσιν του «Νουμά»

Προσθέτω κ' ἐγὼ καὶ εἰς ὅσα περὶ τῶν Κινέζων τῆς ἐν Ζαπτεῖῳ Διεθνούς Κατεργαρίας εἰς προηγουμένον φύλλον ἐγράψατε.

Ἐνας ἀπὸ τοῦς γνωστοτέρους ζωγράφους μας, διηγείτο προχθὲς εἰς φιλικὸν κύκλον καὶ τοῦ τοῦ συνδῆθι εἰς τὴν τελευταίαν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων. Ἐστάθηκε μ' ἕνα φίλον του πρὸ μιᾶς ὁμάδος Ζουλοῦ, ἐκτεθειμένων μαζῆ με ἄλλα περὶ ἄλλα πράγματα τῶν ἰγρίων λαῶν, καὶ ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ μαζῆ του Ἑλληνιστί. Ἐνας ἀπὸ τοῦς Ζουλοῦ, εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια ἐπάνω του, καὶ ἐκεῖ ποῦ ὠμιλοῦσε, σηκώνεται. τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέγει Ἑλληνιστί:

— Πατριώτη, μοῦ δίνεις ἕνα τσιγαράκι;

Ἐ ζωγράφος τᾶχατε.

— Μωρὲ, ποῦ τὴν ξέρεις τὴν γλῶσσάν μας; τὸν ἐρωτᾷ.

— Αἱ, πατριώτη! ἀπαντᾷ ὁ ψευτο-Ζουλοῦ.

Ἄπο' κεῖνα τὰ χόματα, τάγιατμένα, εἶμαι κ' ἐγώ!

— Ἔτσι αἰ; Καὶ κατήνητες Ζουλοῦ;

— Τί νὰ κάνω, πατριώτη; Γιὰ τὸ ψωμί. Ἐκεῖ ποῦ νὰ κλέψω καὶ νὰ πῶ ρυλακὴ, καλλίτερα νὰ κάνω τὸν Ζουλοῦ στὴν Ἐκθεσιν!..

Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ πιστεύω κ' ἐκεῖνα ποῦ ἔγραφε ὁ κ. Τσιν-Τσὸν στὸν «Νουμά», ὅτι οἱ Κινέζοι ποῦ μᾶς ἐπεσκέφθησαν, καθόλου παράδοξον νὰ εἶνε Ἀθηναῖοι λωποδύται με μᾶσα Κινέζικη... γιὰ νὰ πολεμῶν τὴν Ἀστυνομίαν!

Ἰδιὸς σας ΣΚΟΡΔΕΛΛΑΣ

ΕΝΑΣ ΣΜΑΨΑΚΙΣΤΗΣ

Ἀγκητὲ Συνάδελφε

Συνάδελφε ἐσχάτως τὸν κ. Στεφάνου, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Β. Θεάτρου Σαμψακίζοντα, ἀκολουθοῦντα δηλ. τὰς περὶ χαιρετισμοῦ ἀρχᾶς τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Σαμψάκου. Ἀπὸ τότε ποῦ διέκοψε τὰς ἐργασίας του τὸ Β. Θεάτρον, ἔπαυσε καὶ ὁ ἐρατὴνός διευθυντής του νὰ χαιρετᾷ κ' ἐμένα καὶ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μας, πρὸ τῶν ὁποίων πρῶτα ἐ-

γαίνει εἰς τὴν ἀτομικότητά μου—ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Τρεῖς ὥρες τὴν εβδομάδα εἶμαι ἀνγκασμένος νὰ πηγαίνω καὶ νὰ συγκεντρῶσω τὴν προσοχὴν μου σὲ κάποιον ἔργον φρέσκο, καὶ αἰ ὑποβολαὶ τοῦ δράματος αὐξάνουν τὴν φοβερὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐπάνω μου. Οἱ τρόποι μου γίνονται τόσον κμπελοκουματώδεις, τὰ πάθη μου τόσον σκηνοτεχνικά, ὥστε ἀμφιβαλλῶ, ὡς εἶπα εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀνεῖμαι πράγματι ἐγὼ ὁ ἴδιος αὐτὸς ποῦ συμπεριφέρεται με τέτοιον τρόπον. Αἰσθάνομαι ἀπλῶς πῶς εἶμαι ἡ ἐντερικὴν αὐτοῦ τοῦ δραματικοῦ φλοιοῦ, ποῦ ὅσον πᾶσι καὶ γίνε-ται χονδρότερος καὶ με πιέζει—ἐμεὶ καὶ τὰ ἐμὲ, αἰσθάνομαι πῶς εἶμαι σὴν τὸν ἄδραν τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου μέσα στὴ μολυβένια κουκούλά του.

Σκέπτομαι, ἀληθινὰ, ἀν δὲν πρέπη νὰ ἐγκαταλείψω τελείως τὸν ἀγῶνα—ν' ἀφήσω αὐτὸν τὸν θλιβερὸν κόσμον τῆς συνήθους ζωῆς διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι τόσον ἀκατάλληλος, νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ὄνομα τοῦ Κωμῆτος γιὰ κάποιον σκηνοκὸν ψευδώνυμόν μου, νὰ συμπληρώσω τὴν αὐτοεξ-φάνισίν μου,—καὶ πρᾶγμα ἀπὸ βίδες καὶ ἐλατήρια, καὶ πόζαν καὶ προσποίησιν, ἐγὼ—νὰ μὴν ἀνέβω στὴν σκηνήν. Μοῦ φαίνεται τὸ μονο μου καταψύγιον—νὰ σηκώσω τὸν καθρέφτην ψηλὰ ἀπὸ τὴν Φύτιν... Διότι εἰς τὴν συνήθη ζωὴν, ὀφείλω νὰ τὸ ἠμολογήσω, κανεὶς δὲν φαίνεται νὰ με θεωρῇ πῶς τᾶχω σωστά. Μόνον στὴν σκηνὴν ἐπάνω, εἶμαι πεπεισμένος, θὰ με πᾶρη ὁ κόσμος ὑπὸ σπουδαίαν

κρατοῦσε διαρκῶς λιγυσμένην τὴν σπονδυλικὴν του στήλην, με ὅσα καὶ ἂν ἔγραφαν ἐναντίον του.

Αὐτὸ δὲν μὲ στενοχωρεῖ καθόλου, ἀφοῦ εἶ-μαι βεβαιώτατος, ὅτι μεθαύριον ποῦ θὰ ξαναρχίσῃ τὰς ἐργασίας του τὸ Βασιλικὸ, θὰ ξαναρχίσῃ καὶ ὁ κ. Στεφάνος νὰ μᾶς χαιρετᾷ. Ἐχει, βλέπεις, τῶρα καὶ αὐτὸς τὰς θερινὰς διακοπὰς του, ἀφοῦ ὅλη ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ δρασίς του συνίσταται εἰς τὸ νὰ χαιρετᾷ καὶ νὰ περιποιεῖται τοὺς δημοσιογράφους.

Ἰδιὸς σας ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φιλόμουσον. Μετὰ τὰ «Ἀλδάρ» τὰ ὁποῖα, ὡς γνωρίζετε, ἐξεδόθησαν πρὸ καιροῦ, ὁ σφριγηλὸς ποιη-τής, κ. Βοσπορίτης ἐτοιμάζει νῦν συλλογὴν ποιημάτων, τὰ «Χάδρα». Ἔχετε λοιπὸν δικαίον νὰ μᾶς γράψετε ὅτι ὑπάρχει ἀρκετὴ φιλολογικὴ κίνησις, ὅσον καὶ ἂν διαμαρ-τύρηται κατὰ τῆς φιλολογικῆς ἀκινήσεως ὁ ἐρατὴνός χρο-νογράφος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀκόμη προχθὲς διεκάρ-υξε με τυπὲ χιλίων γαιδάρων, ὅτι ἡ σύγχρονος φιλολο-γικὴ κίνησις τοῦ τόπου μας ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὰ χρονολογικὰ τῶν ἐφημερίδων—καὶ πρῶτα πρῶτα ἀπὸ τὰ ἰδικά του—τὰ προσφερόμενα «ὡς δροσιστικὸν ἡδύποτον μέλι εἰς τὸν ἀύχμηρόν καύσωνα τῆς φιλολογικῆς ξηρασίας» Γιὰ φαντασθῆτε!.. Δὲν ἤμποροῦμεν νὰ δημοσιεύσουμε ἐκεῖνο ποῦ μᾶς ἐστειλάτε, φίλατε κ. Γ. Ματθ. καὶ μὴ μᾶς παρεξηγήσετε. Ἡ διαμαρτύρησις σας γι' αὐτὸ ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν, εἶνε κατ' οὐσίαν ὀρθή, ὀρθοτάτη. Ἄλλ' εἶνε τόσο ἄγρια γραμμένη, ὥστε ἂν τὴν ἐδημοσιεύσαμε, θὰ ἐκίνησε τὸν συνεργάτην μας, κατὰ τοῦ ὁποῖου γράφετε, πιστεύετε μας, συμπηθῇ καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη ποῦ εἶχαν τυχρὸν ἐξαρχωθῆ ὡς σεῖς κατὰ τοῦ ἄθροιστου.— κ. Μ. Μπλ. εἰς Βραίταν. Ἐλάδουμε τὸ ἄρθρο σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. Ὡς τὸ διαβάσουμε καὶ θὰ ὀδοῦμε πῶς θὰ ἤμπορήσῃ νὰ οἰκονομηθῇ τὸ πρᾶγμα μέσῃ στίβῃ τοῦ «Νουμά». — κ. Θεολομῖν. Θίλετε νὰ κοῦσετε μιὰ φιλικὴ συμβουλή μας; Ἀρῆστε γιὰ λίγο καιρὸ τοὺς στί-χους καὶ γράψετε πεζά. Ἴσως σ' αὐτὸ ἐπιτύχετε περισ-σότερον. Κατόπιν ἐνκαταλείψετε τὸν Πήγασσον.— κ. Π. Πασχ. Σὰς εὐγνωμονοῦμεν γιὰ 'κεῖνα ποῦ μᾶς γράφετε. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ Χόουπμαν, ποῦ μᾶς συ-σταίνετε, ἴσως ἤμπορέσουμε ἀργότερα, ἂν αὐξήσῃ ὁ χώρος τοῦ «Νουμά», νὰ τὴν δημοσιεύσουμε. Ἐπὶ τοῦ κρόντος κατ' ἀνάγκην θὰ περιορισθῶμε σὲ μικρὰ διηγήματα ποῦ νὰ μὴ κρατοῦνε πολὺ.

— κ. Ι. Θ. Ἀναγνωστάκην. Ἄν καὶ δὲν συμφωνοῦ-μεν καθόλου με τὴν γνώμη σας, θὰ τὸ δημοσιεύσουμε τὸ γράμμα σας στὸ φύλλον τῆς Πέμπτης, ἀφοῦ ἔχομεν ὡς ἀρχὴν νὰ δεχώμεθα συζήτησι γιὰ ὅλα τὰ δημοσιευόμενα στὴν ἐφημερίδα μας.

ἔποψιν. Ἔτσι θὰ τελειώσῃ αὐτὸ. Γνωρίζω πῶς ἔτσι θὰ τελειώσῃ. Καὶ ἄρα... ὀφείλω εὐλαχρῶς νὰ τὸ ἠμολογήσω... ὅλα αὐτὰ ποῦ ξεχωρίζουν τὸν ἡθοποιὸν σας ἀπὸ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον... ἐγὼ τὰ συχαίνομαι! Συμμερίζομαι ἀκόμη πολὺ τὴν μνήμην τῆς θείας μου τῆς Καρλόττας πῶς ἡ ἀπὸ σκηνῆς ὑπόκρισις εἶνε ἀναξίτη τῆς προσοχῆς τῶν σωφρονούντων ἀνθρώπων, πολὺ δὲ περισσό-τερον τῆς συμμετοχῆς των. Καὶ τῶρα ἀκόμη θὰ ἤθελα νὰ παρατηρῶ ἀπὸ τὴν θεατρικὴν μου κριτικὴν καὶ νὰ ἡσυ-χάζω λιγάκι. Μόνον ποῦ δὲν μπορῶ νὰ πετύχω τὸν Μπάρ-ναμπη Ἐπιστολὰς περὶ παρατιθέσεως ποτὲ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν αὐτὸς. Λέγει ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν τῆς δημοσιογραφίας τὸ νὰ γράφῃ πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην σου. Καὶ σάκις πηγαίνω νὰ τὸν ἰδῶ, μοῦ προσφέρει καὶ ἄλλο χονδρὸ ποῦρο καὶ λίγο δυνατὸ οὔισκου με σόδα, καὶ τότε καὶ πάντοτε τυχαίνει διὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐξη-γηθῶ...

ΤΗΝ ΗΜΕΡΗΤΗΝ
ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ
Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ
ΚΑΤΑ ΜΑΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΟΥ κ Π. ΛΕΙΩΤΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεως

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυ-σόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-τερικοῦ καὶ ἐπιλογῆν τοῦ ὁμολογιούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-ταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρῃ δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1) 2	τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μηνῶν τοῦλάχιστον.
2	τοῖς 0)0 κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις 1 ἔτους
2 1) 2	» » » » 2 ἐτῶν
3	» » » » 4 »
4	» » » » 5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐξαντληθέντος τοῦ φύλλου μετοχομεριδίων τῶν ἀνω-νύμων μετοχῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, προσκαλοῦνται οἱ κάτοχοι αὐτῶν ἕνα ἀπὸ τῆς 1 Μαΐου ε. ἔ. ζητήσασιν καὶ λάθωσι νέον φύλλον περιλαμβανόν τὰ ἀπὸ τῆς Α' ἐξαμηνίας 1903 μέχρι τῆς Β' ἐξαμηνίας 1912 μετοχομεριδία ἐπὶ ἀποδόσει τοῦ στελέχους τοῦ ἐξη-τημένου φύλλου μετοχομεριδίων καὶ ἐπὶ προσαγωγῇ τοῦ τίτλου τῆς μετοχῆς.

Τὰ νέα φύλλα μετοχομεριδίων οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύνανται νὰ ζητήσασιν:

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κεντρικῷ καταστήματι (Τα-μεῖον τίτλων ἀριθ. 36-37). Ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλ-λάδι παρὰ τοῖς ὑποκαταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Ἴονικῆς,

Ἐν Λονδίῳ παρὰ τοῖς κ. κ. Ν. Μ. Rothschild J. Filil.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Wiener Bank Verein.

Ἐν Κων)πόλει παρὰ τῷ κ. Σ. Α. Ζαρῖφ.

Ἐν Βουκουρεστίῳ παρὰ τῷ κ Ν. Χρυσοδελώνη,

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (Αἰγύπτου) παρὰ τῇ Banque Imp. Ottomane.

Ἐν Τερσίστῃ παρὰ τῇ Succursale de la Societé J.ER. pun Autrichienne de Credit pour le commerce et l'industrie,

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς καταστήμασι Τραπεζῆς Κρήτης.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν δύ-νανται ἐπίσης ν' ἀπονταθῶσι πρὸς τὰ καταστήματα δι' ὧν συνήθως λαμβάνουσι τὸ μέρος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἀπριλίου 1903.

Ὁ Διοικητὴς Σ. ΣΤΡΕΪΤ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πω-λοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιάσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνι-κῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.